

Homilia de Mons. Sergi Gordo en l'Eucaristia amb motiu del 70è aniversari de la Fundació Diocesana Blanquerna, Dijous de l'Octava de Pasqua

Monestir de Valldonzella, c. del Cister, 41-45, 25 d'abril a les 19.30 h.

1. Salutació

Benvolguts preveres concelebrants, estimats president, director general i membres del Patronat de la Fundació Diocesana Blanquerna, professors i professores, alumnes, personal d'administració i serveis, i benvolguts tots, amics i amigues en Crist Ressuscitat.

En primer lloc, us porto la salutació i felicitació ben cordial del cardenal arquebisbe Joan Josep Omella i del meu germà en l'episcopat Antoni Vadell, que s'uneixen espiritualment a aquesta celebració.

Una celebració –deixeu-me dir de bon començament- que heu preparat amb molta cura en tots els seus aspectes, valorant tots els detalls i el seu llenguatge, des dels símbols i les metàfores –sobretot *l'arbre de la Ciència i de l'Amor, de Ramon Llull*- fins als cants, uns cants que ens porten a la realitat d'un món cada vegada més global, sobretot per la pluralitat de llengües utilitzades... Desitjo de cor donar les gràcies a tots i a totes els qui heu preparat la celebració i als qui ara hi participeu i ens ajudeu a que estiguem gaudint d'una celebració d'acció de gràcies ben viva per aquests 70 anys de vida de Blanquerna.

2. 70 anys, edat de maduresa

El passat dia 28 de gener de 2019, coincidint amb la festa de Sant Tomàs d'Aquino, els qui formeu Blanquerna –els professors i alumnes de les tres facultats i el personal d'administració i dels serveis generals- vàreu celebrar els 70 anys de la institució sota el lema “Plantem la llavor del saber”. I vàreu fer una plantada de setanta oliveres, que volien simbolitzar aquests anys de transmissió dels coneixements i la llavor que ha de ser inspiradora per al futur.

Celebrar els 70 anys d'un projecte és assolir una etapa de maduresa, com ho és aquesta dècada en la vida d'una persona, i ens invita a fer una mirada enrera recordant els orígens i les persones que el van fer possible, sobretot la persona del cardenal Narcís Jubany, que amb la creació de la Universitat Ramon Llull va mostrar la seva capacitat de preveure els camins del futur de l'Església i posar-hi les eines necessàries. En ell, hi podem veure una bona aplicació del que ens diu el papa Francesc a l'*Evangelii Gaudium*, que el temps és superior a l'espai i que més que ocupar espais és molt valuós iniciar projectes. El profeta Isaïes ens ha dit: “Vull recordar els favors del Senyor!”. Recordem, doncs, amb memòria agraïda aquests 70 anys de favors del Senyor en bé de l'estimada Fundació Blanquerna.

Fou, en efecte, l'any 1948 –ara ha fet 70 anys- que es va iniciar el projecte Blanquerna amb la creació de l'Escola de Mestres, que va suposar una aposta valenta per la renovació pedagògica. El projecte, de bon començament, ja es caracteritzava per una metodologia diferenciada de la resta d'escoles, un tipus

de relació personalitzada amb l'estudiant, una clara voluntat per a la formació integral del futur professional de la docència.

Més endavant, l'any 1971, es va donar a aquest projecte el nom de Blanquerna, i aquest mateix nom va suposar arrelar-lo en l'humanisme del savi Ramon Llull, especialment pel que fa al mestratge i al diàleg cultural i religiós, que és una de les contribucions de la tradició lul·liana.

Des dels anys setanta del segle passat, el projecte Blanquerna ha impulsat noves titulacions i facultats en àmbits tan determinants per a la millora de la vida de les persones com l'educació, la salut i la comunicació i, en els darrers anys, en la psicologia, l'esport i les relacions internacionals. El model pedagògic Blanquerna ha anat evolucionant al ritme dels canvis imposats per la realitat social i cultural que hem viscut i vivim, però Blanquerna no ha renunciat mai a l'humanisme cristià, a la personalització, ja sigui a la feina per projectes individuals en la primitiva Escola de Mestres, ja sigui a través de la formació en petits grups en els seminaris actuals, que és uns dels valors que caracteritzen la nostra institució.

Durant aquest setanta anys, hem creat entre tots una família, un model sòlid, que es fonamenta en tres dimensions, la humana, l'acadèmica i la professional, fet que permet encarar el futur amb il·lusió i esperança.

Per tot això, que molts coneixeu millor que qui us parla, amics i amigues, us invito a donar-ne gràcies al Senyor en aquesta eucaristia. Deixeu-me dir-ho ben breument, i amb una terminologia que també utilitza el papa Francesc: no siguem pelagians ni semi-pelagians (que em perdonin els teòlegs que m'escolten!), no pensem que o tot s'ha fet per nosaltres sols o gairebé per nosaltres sols. No, amics i amigues. Siguem realistes i siguem humils. Tot el bé que puguem fer ve sobretot de Déu. Ell sempre va al davant nostre. Ell ens avança –ens “primereja”, diu el Papa- amb el seu amor. Donem-li gràcies per la maduresa de tot ordre assolida pel projecte Blanquerna fins avui.

Us convido, doncs, a fer avui realitat el que hem proclamat en la primera lectura del llibre del profeta Isaïes:

“Vull recordar els favors del Senyor
I les seves proeses,
Tots els seus beneficis i la seva bondat
per la casa d'Israel (posem-hi tots els qui formeu la casa de Blanquerna)
tot el bé que els va fer ell (és a dir, Déu),
que és compassiu i ric en l'amor”.

Per això, ben de cor, us invito avui a una lloança a Déu plena d'alegria. Deixeu-me compartir amb vosaltres el que diu el meu lema episcopal: “Serviu el Senyor amb alegria” (Salm 99,2). I el salm que hem cantat també, ho diu així:

“Servents del Senyor lloeu-lo,
lloeu el nom del Senyor,
sigui beneït el nom del Senyor ara i per tots els segles.
Des de la sortida fins a la porta del sol
Lloeu el nom del Senyor.”

3. *El millor –amb mirada de fe- encara està per venir.
Cap a la celebració dels 75 anys, com a testimonis de Crist.*

Ja he al·ludit al futur. Ara he de fer una referència al moment present i al futur immediat per acabar.

La celebració dels 70 anys de Blanquerna ens situa en la preparació -més solemne!- dels 75 anys, que és una fita més tradicionalment remarcada. Probablement no tenim davant un quinquenni fàcil, tot el contrari. En cap àmbit, i especialment en el nostre que és el de l'educació de nivell superior, mai els desafiaments no són fàcils. Però ens estimulen a anar al davant amb esperança. Perquè no caminem sols, com naufragats a la deriva, o com orfes, sinó com a germans i germanes que caminem junts i el Senyor Ressuscitat camina ell el primer amb nosaltres.

Si us he invitat a donar gràcies, ara us invito a demanar al Senyor que ens acompanyi, que vulgui continuar caminant amb nosaltres, com ho hem recordat en la lectura de l'Evangelí.

Som celebrant l'Octava Solemne de Pasqua. Sí, som aplegats en ple clima pasqual, en plena primavera. En aquest sentit, com proposava el bon amic Dr. Andreu Ibarz al núm. 224 del butlletí Blanquerna, aquest 70è aniversari pot ser per a Blanquerna una nova primavera: "La primavera, però, a més d'esclat de vida, també és per excel·lència l'estació de la inspiració. Una inspiració que ens ha de projectar amb vigoria i creativitat fins al setanta-cinquè aniversari. Una inspiració que ens ha fet fructificar encara molt més".

Creiem que Jesús és qui ens inspira millor que ningú. Ell fa camí sempre amb nosaltres, sobretot quan ens tempta el desànim i la desesperança: "Nosaltres, esperàvem, però..." Amics i amigues de Blanquerna, demanem al Senyor que "ens obri els ulls". Són clarament els "ulls de la fe", els *occulata fidei* de Sant Tomàs d'Aquino, és a dir, una fe lúcida, forta i a la vegada humil, que és gràcia, que és do de Déu:

"Llavors els obrí els ulls,
perquè compreguessin el sentit de les Escriptures,
i els digué:
Això ho diuen les Escriptures:
el Messies havia de patir
i de ressuscitar el tercer dia,
i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles,
començant per Jerusalem,
la conversió i el perdó dels pecats.
Vosaltres en sou testimonis".

Amigues i amics de Blanquerna, escoltem aquesta paraula del Senyor: "Vosaltres –és a dir, cadascú de nosaltres- en sou testimonis". També és do i és gràcia que Crist ens hagi volgut fer testimonis seus. Agraïm-li aquest do i mirem d'exercir-lo amb aquella humilitat i amb aquella personalització que demana el camí de la fe en els nostres temps, i que estan també presents – com hem recordat- en el "projecte Blanquerna". I aquí demano permís per fer una referència personal en el clima familiar d'aquesta celebració: a Blanquerna

teniu un president –el doctor Salvador Pié– que ha fet del testimoniatge cristià un dels punts centrals del seu treball teològic, un treball teològic sempre obert als reptes contemporanis de la vida cristiana.

Blanquerna clou la celebració dels seus 70 anys de vida (1948-2018) en un moment que tota l'Església, sota l'impuls de l'Esperit i les orientacions del bon papa Francesc, ha reflexionat i s'ha compromès en l'evangelització del món dels joves després de la darrera assemblea ordinària del Sínode de bisbes celebrat l'octubre de 2018.

Tots nosaltres, a Blanquerna, convivim amb els joves d'avui. Ja tenim, en dos documents, el resultat d'aquest treball "sinodal", és a dir, fruit de "caminar junts": el document final, aprovat pels pares sinodals i l'exhortació apostòlica postsinodal, del papa Francesc, dirigida "als joves i a tot el poble de Déu". Li ha posat aquest títol tan pasqual: *Christus vivit*, "*Crist viu*". Estic segur que en aquests dos documents –tots dos molt realistes i entranyablement cordials, com ha escrit recentment el president de Blanquerna– hi trobarem inspiracions per donar resposta als reptes del present i assolir noves fites en el nostre projecte.

4. *Siguem fidels a l'arbre de Ramon Llull, les nostres arrels*

En aquesta celebració fem un ús generós dels símbols i les imatges poètiques. Uns d'aquests símbols és, com sabeu, l'arbre de Ramon Llull. Deixeu-me acabar amb una imatge també d'un arbre, però que s'inspira en el misteri pasqual del Senyor. És un sonet de Francisco Luis Bernárdez, titulat "Sonetos" que es troba a l'obra *Cielo de tierra*, escrita l'any 1937, que el Papa Francesc incorpora sencer en el número 108 de la seva exhortació postsinodal.

Per ser un text poètic, en llegeixo el fragment final en la seva llengua original castellana. La tesi és que l'arbre té flors i fruits gràcies a les seves arrels, que, si vivim en la fe, l'esperança i l'amor a Crist, no hi ha esforç ni sofriment que no tingui el seu fruit. El poeta parteix de l'experiència, tan humana, de l'enamorament, i diu:

"Si para estar ahora enamorado
fue menester haber estado herido,
tengo por bien sufrido lo sufrido,
tengo por bien llorado lo llorado.

Porque después de todo he comprendido
que no se goza bien de lo gozado
sino después de haberlo padecido.

(l'atenció a aquests darrers versos i al símbol de l'arbre:)

Porque después de todo he comprendido
que lo que el árbol tiene de florido
vive de lo que tiene sepultado"

És a dir, allò que l'arbre té, en flors i en fruits, viu d'allò que té amagat, és a dir, de les seves arrels. Que aquesta saviesa, inspirada en la Pasqua de Crist, ens acompanyi a tots. I fins a la celebració del 75è aniversari! El millor encara està per venir, no ho dubteu! Que Déu ens guardi fins que tornem a trobar-nos!
Amén.

+ Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe auxiliar de Barcelona